

[Tove Jørgensen]

Det andet hovedprincip i forslaget drejer sig om barnets ret til 26 ugers forældrepleje. Det er altså en periode, der følger barnet. Det betyder, at taxametret først begynder at tælle fra den dag, da barnet er kommet hjem. Bortset fra tilfælde, hvor barnet kommer med moderen hjem, hvad der jo er det almindeligste, er der altså tale om 26 uger fra fødslen. Men hvis barnet er for tidligt født eller måske skal ligge en måneds tid i kuvøse, regnes perioden først fra hjemkomsten, og det samme gør sig gældende, hvis barnet af andre årsager ikke er i hjemmet fra moderens hjemkomst.

I tilfælde af adoption kan forældreorloven vælges frit af faderen eller moderen, og dér vil jeg lige sige, at vi finder det lige så vigtigt, at der i tilfælde af adoption gives mulighed for nær kontakt den første tid i hjemmet.

Det har tidligere været diskuteret også at give faderen barselhvile – det har jo også været nævnt her i dag – men fra DKPs side er vi af den opfattelse, at et sådant forslag på nuværende tidspunkt er urealistisk og kun vil komme den velstillede del af befolkningen til gode, nemlig dem med fast ansættelse og fuld løn under fravær; det er også det, erfaringerne fra Sverige bl. a. viser.

Endvidere viser alle undersøgelser, at barnet såvel psykisk som fysisk udvikler sig bedst, hvis den naturlige amning kan gennemføres. Skal så mange kvinder som muligt være i stand til det, kræver det imidlertid, at de får den fornødne ro og hvile i ammeperioden, men det er jo meget forskelligt, hvor lang ammeperioden er. Man kan ikke bare sige, det er 3 måneder; vi kender folkeslag, der ammer deres børn op til 2–3 år. Det er ikke, fordi jeg vil ind på det, men vi må bare være klar over, at det er et kulturspørgsmål, og at amningstiden i de industrialiserede lande er nedsat meget, også meget unaturligt.

Hvis forældreorloven imidlertid skal kunne udnyttes af alle befolkningsgrupper, er det nødvendigt, at tab af indtægt som følge af fraværet dækkes med 100 pct. I visse fag ligger dagpengene helt nede på 50–70 pct. af lønnen. Det er illusorisk af forestille sig, at en familie i længere tid vil kunne klare en sådan indtægtsnedgang, oven i købet i forbindelse med en familieførgøelse. Det er simpelt hen utopi, når man tænker på de huslejer, som unge familier må sidde for i dag.

Det er i øvrigt noget, man bør erindre sig, når man så varmt taler for mændenes barselhvile. Det er en af de ting, som bl. a. børnekommissionen ikke tager højde for i sin betænkning, ifølge det, der er sivet ud. Hvis man forestiller sig, at indtægtstabet skal dækkes efter dagpengereglerne, bliver barselhvile og forældreorlov ikke det papir værd, de er skrevet på.

I forbindelse med fødslen sikres der ifølge forslaget ret til omsorgslov for ægtefællen, og i de tilfælde, hvor der enten ikke er nogen ægtefælle, eller hvor ægtefællen ikke kan udnytte retten, tilbydes i stedet gratis hjemmehjælp i 14 dage.

Endelig bør sundhedsplejen i hele landet forbedres og udbygges med henblik på forebyggelse af sygdomme og vejledning af familierne. Dér synes jeg ikke det er tilstrækkeligt, som socialministeren nævner, at vi har en lovgivning i øjeblikket, for vi ved jo, som ministeren også var inde på det, at der er en række kommuner, der ikke lever op til de krav, vi må stille.

Hvis man mener noget med snakken om ligestilling – og her kan jeg ikke lade være med at tænke på debatten den 26. januar i år, hvor såvel arbejdsministeren som fru Inge Fischer Møller svang sig op til at hævde, at de ret intetsigende lovforslag, der var til behandling, som det hed, for at sikre kvindernes ligestilling, var skridt til helt generelt at komme kønsdiskrimineringen til livs inden for arbejdslivet, men hvor vi andre finder, det er lovlig små skridt, socialdemokratiet tager, men det er jo de små skos parti – men hvis man altså mener noget med snakken om ligestilling, er tiden inde nu, for hvis kvinderne skal kunne leve op såvel til den biologiske rolle som moder som til den samfundsmæssige rolle at kunne deltage på lige fod med manden i arbejdslivet, så kræver det et ekstra finmasket net på det tidspunkt, hvor børnene fødes, og hvor kvinden måske står midt i en uddannelsessituation, eller hvor tilknytningen til arbejdsmarkedet svækkes. Løser vi ikke dette problem, opnår vi aldrig reel ligestilling, for her er det, at grunden lægges for næste generations økonomiske uafhængighed, for den reelle ligeløn.

Derfor er det så vigtigt, at kvinden sikres mod fyring under svangerskabet og under forældreperioden. Det er vigtigt, at hun diskrimineres positivt med hensyn til uddannel-